

[Statsministeren.]

saadan, at de kunde beherske det hele, resulterede i et helt andet Arbejdsløshedstal end det, vi har i Øjeblikket. Naar derfor det ærede Medlem under sit voldsomme Angreb talte om, at man maa forstaa at anvende de forhaandenværende Midler, saa skulde hans Parti have vist det i det Tidsrum, da de havde Muligheden derfor, og ikke gemme det, indtil deres Muligheder, det vil sige deres Magtmidler, var sluppet dem af Hænde.

Dernæst vil jeg gerne minde det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft om, at hvis han mener, at alting gøres saa slet, saa er det egentlig uforsvarligt af det ærede Medlem, at han ikke selv staar i Dag som Socialminister, hvad han havde haft Mulighed for. Han har jo selv været med til at bringe os i den Situation, vi nu befinder os i. (*Hans Hedtoft*: Det er et stærkt Forsvar, Hr. Statsminister!). Ja, ja. (*H. C. Hansen*: Citat fra „Land og Folk“!). Det er mig for saa vidt lige meget, hvor Citatet er fra, naar det bare er rigtigt, men det er dog en Kendsgerning, at det ærede Medlem og hans Parti meget vel kunde være Indehavere af Regeringsmagten i Dag; at de ikke ønskede det, er en helt anden Sag. Men det burde dog maa- ske bringe det ærede Medlem til at forstaa, at han er ikke uden Ansvar for den Situation, vi staar i.

Naar det ærede Medlem talte om, at vi kunde gøre som tidligere: standse disse Arbejder efterhaanden, saa vil jeg deroverfor gerne sige, at her tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Det er netop Erfaringerne fra tidligere Tid, der har medvirket til, at vi har brugt denne Fremgangsmaade. Vi ved meget vel, at naar noget saadant kommer i sidste Øjeblik, saa bliver det for sent. Naar disse Arbejdere skal ud til Arbejde, som de ikke er særligt interesserede i, ja, saa kan de tage Ferie paa det Tidspunkt, og saa kan det hele blive for- passet, saadan at Arbejdet ikke kan blive udført. Og naar det ærede Medlem nu taler saa meget om, at der er saa mange Arbejdere, der er ledige og villige til at gaa ind i Arbejdet, saa vil det ærede Medlem forstaa, hvis han tænker sig om, at det vil tage nogen Tid, inden de finder hen til det Arbejde, som findes. Vi saa det ved en saa simpel Ting, som da vi havde Sne; skønt der var i Tusindvis af arbejdsløse, kunde Myndighederne ikke faa det Mandskab, som var nødvendigt og ønskeligt til Snerydning. Det er med Hensyn til dette Forhold oplyst for mig, at man normalt i saadanne Perioder

beskæftiger 4 000—5 000 Mand ved Snerydning, men i Aar i den værste Sneperiode var man kun oppe paa 3000—4000, idet der ikke meldte sig et tilstrækkeligt Antal. Der kan nævnes mange Eksempler, hvor private Folk beklager sig over, at de ikke kan faa den fornødne Arbejdskraft. Her er det alt- saa selve Kommunerne, der ikke har kunnet skaffe sig saadan, og der er jo ikke Tale om kvalificeret Arbejdskraft, det drejer sig ikke om faglærte Folk; Snekastning er noget af det letteste Arbejde, som faglærte og ufaglærte lige godt kan bestride.

Man kan ogsaa heri se et Fingerpeg om, at i en Situation, hvor der er en god Beskæftigelse, kan det ikke nytte at søge at fastholde en Del Arbejdere ved offentligt Arbejde, selv om der lige i Øjeblikket paa det Sted, hvor de befinder sig, maaske ikke er saa stor Anvendelse for alles Arbejdskraft. Det maa være saadan, at Arbejdskraften selv søger derhen, hvor Arbejdet findes; hvis man indrettede det saadan, at man ganske roligt kunde blive boende, hvorfor skulde de paagældende saa gøre sig Anstrengelser, naar de har det godt der, hvor de bor?

Derfor tror jeg, det er nødvendigt, hvis man skal naa til fuld Beskæftigelse, at man saa indretter det saadan, at lige saa vel som enhver, der ønsker Arbejde udført, er interesseret i at søge Arbejdskraft, lige saa vel maa enhver, der har Arbejdskraft at tilbyde, være interesseret i at søge derhen, hvor det produktive Arbejde ligger. Og selv om en Del af det offentlige Arbejde i og for sig kan være produktivt, sættes det dog i Værk med Tilskud fra Staten, og det maa da betyde, at man ikke anser det for at være produktivt, for hvorfor skulde man ellers give Tilskud til det?

Det ærede Medlem beklagede sig over, at der er Kommuner, som nu kommer i Vanskeligheder. Men det er dog ikke værre, end at hvis de paagældende Kommuner anser det for ganske uomgængelig nødvendigt, at det paagældende Arbejde udføres, saa kan de lade det udføre for egen Regning og behøver ikke just at gaa til Staten for at faa Tilskud dertil.

Med andre Ord, det, vi synes er forkert, er dette, at man — i en Situation som denne, hvor Arbejdsløsheden er saa lav, som den ikke har været i over 10 Aar, og i en Tid som denne, hvor Efterspørgselen efter Arbejds- kraft er saa stor, som den er — indsætter offentlige Midler for at binde Arbejdskraften til bestemte Omraader og til Arbejder, som skulde være forbeholdt Perioder, hvor Be-